

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Het zal mijn lezeressen en lezers niet zijn ontgaan dat ik mij zo nu en dan met poëzie bezighoud. Het zit in de genen en daarvan wil ik deze week graag getuigen in *Mijn weekblad*.

De poëzie zit in mijn genen

Mijn ouders vormden een wonderlijk stel. Dat ze elkaar vonden en eeuwig trouw zwoeren heeft hun omgeving destijds mateloos verbaasd. Hij, Nicolaas Oosterhuis, een bakkersgezel, zij, Johanna Egbertina Schoemaker, een onderwijzersje. Vooral in karakters verschilden ze, maar één ding hadden ze gemeen: ze hadden iets met poëzie. Voor mijn moeder was dat de poëzie van de negentiende eeuw, die haar jeugd had beïnvloed. Hele lappen gedichten kende ze uit haar hoofd. Mijn vader daarentegen was origineler, zocht zijn eigen weg en dan vooral in de humor. Van zijn nagelaten werk dat bewaard was in een school-schriftje heb ik enige tijd geleden een boekje gemaakt, *De rijmende bakker* (Unibook.com). Hij begon aldus:

*Het leek mij verheven en zo nobel
gedichten te schrijven in een boek,
maar 'k ben zo gauw hodeldebodel,
mijn inspiratie is dan zoek,
maar toch wil ik, verdorie, schrijven.
al zal het dan bij onzin blijven.*

En graag citeer ik nog weleens de volgende:

*Een spin maakte als handwerk
een olifant van ragfijn kantwerk.
Dat kwam natuurlijk in de krant
als "Spin maakt olifant van kant"*

Heel anders waren de verzen die mijn moeder schreef. Meer dan een halve eeuw geleden heeft de VARA nog eens een prijsvraag uitgeschreven voor nieuwe socialistische liederen. De rode gangkoren vroegen erom. Mijn moeder zond een

tekst in en het leverde haar een prijs op. Dit getuigenis van haar idealisme mag hier niet ontbreken.

*De rode vlam kwam uit het donker opgestegen,
Zo onweerstaanbaar als de bloei in Mei.
De makkers trokken op
met vaandels langs de wegen
Bereid om met één zwaai
de wereld schoon te vegen;
De zege scheen zo zeker en nabij.*

*Door crisis, oorlog en de greep van dictaturen
Werd menig glanzend ideaal gedooft.
De makkers, wreed vervolgd,
gekneusd in bange uren,
Verzorgden wankelend
de vlammenloze vuren,
Want ondanks alles heeft hun hart geloofd.*

*Het nieuwe licht, uit smeulend vuur geboren,
Zoekt door het rokend puin zijn baan.
Gij makkers! Voedt, beschermt
zijn eerste zwakke gloriën!
Opdat eenmaal de aarde,
schoner dan tevoren,
In socialisme's gouden licht zal gaan.*

Laat ik deze bijdrage dan toch maar eindigen met een eigen gedichtje. Ik schreef het toen we op ons vakantieadres bericht kregen dat vader was overleden.

*'t Zal vreemd zijn dat we nu niet meer zijn ogen
met lichtjes naast de rimpels zullen zien,
zijn woorden niet meer horen en misschien
vergeten hoe hij zich heeft voortbewogen.
Een man die nimmer iemand heeft bedrogen,
een mens zoals er weinig zijn, één op tien,
een vader die ik nauwelijks verdien.
En nu een zwijgend einde. Heeft God gelogen
of zullen wij elkaar toch eenmaal zien?*

Poëzie is een uitlaatklep voor alle denkbare gevoelens.